

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Centrum Rožmitál pod Třemšínem**, poskytovatel sociálních služeb, se sídlem Na Spravedlnosti 589, Rožmitál pod Třemšínem, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2 (dříve Krajský úřad Středočeského kraje, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5), v řízení o kasační stížnosti Krajského úřadu Středočeského kraje proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2011, č. j. 2 Ad 6/2011 - 44,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský úřad Příbram rozhodnutím ze dne 28. 6. 2010, č. j. 15409/2010/PRI, podle § 4 odst. 1, § 8, § 9, § 11, § 13 a § 118 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o sociálních službách“) přiznal žadatelce H. Š. příspěvek na péči ve výši 4.000 Kč měsíčně od února 2010. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že žadatelka je oprávněnou osobou ve smyslu § 4 zákona o sociálních službách a podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Příbram ze dne 31. 5. 2010 potřebuje z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu každodenní pomoc nebo dohled při 22 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnost uvedených v § 9 téhož zákona. Podle § 8 písm. b) zákona o sociálních službách je proto žadatelka

považována za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost).

V odvolání proti uvedenému rozhodnutí žadatelka namítla, že správní orgán prvního stupně vycházel pouze ze závěru posudkového lékaře, a nikoliv ze sociálního šetření a z jejího současného zdravotního stavu, které svědčí o tom, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při 35 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnost. Proto podle § 8 písm. d) zákona o sociálních službách měla být považována za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV (úplná závislost) a měl jí tak být přiznán příspěvek na péči ve výši 12000 Kč měsíčně.

Krajský úřad Středočeského kraje rozhodnutím ze dne 10. 1. 2011, č. j. 005057/2011/KUSK, sp. zn. SZ_121347/2010/KUSK/10, podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání H. Š. zamítl a uvedené prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání se uvádí, že žadatelka podle posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze (dále též „posudková komise“) ze dne 15. 11. 2010 potřebovala ke dni podání žádosti o příspěvek na péči (8. 2. 2010) z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu každodenní pomoc nebo dohled při 19 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnost uvedených v § 9 zákona o sociálních službách, a proto se podle § 8 písm. b) téhož zákona považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost). Posudek posudkové komise přitom vycházel ze spisové dokumentace, zdravotní dokumentace praktické lékařky žadatelky a ze sociálního šetření provedeného dne 16. 3. 2010. Podle závěru odvolacího orgánu bylo tedy prvoinstanční rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí o odvolání, která byla podána u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) dne 21. 1. 2011, žadatelka namítla, že správní orgány obou stupňů nevycházely ze sociálního šetření, z něhož vyplývá, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při 35 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnost uvedených v § 9 zákona o sociálních službách. Odvolací orgán dále neshromáždil důkazy o jejím současném zdravotním stavu a rozhodl pouze na základě posudků posudkového lékaře okresní správy sociálního zabezpečení a posudkové komise, kteří se o jejich zdravotních obtížích nepřesvědčili v místě bydliště. Navíc obě rozhodnutí správních orgánů neobsahují podrobné odůvodnění toho, proč nesplňuje podmínky pro uznání úplné závislosti podle § 8 písm. d) zákona o sociálních službách.

V průběhu řízení o žalobě žadatelka dne 16. 3. 2011 zemřela, přičemž v době jejího úmrtí jí byly poskytovány pobytové sociální služby v domově pro seniory, jehož provozovatelem bylo Centrum Rožmitál pod Třemšínem, poskytovatel sociálních služeb, jak vyplývá z jeho sdělení ze dne 16. 5. 2011 a z oznámení o poskytovateli pomoci, které tvořilo přílohu žádosti žadatelky o příspěvek na péči. V návaznosti na toto zjištění Městský soud v Praze usnesením ze dne 8. 7. 2011, č. j. 2 Ad 6/2011 - 32, rozhodl o tom, že namísto zemřelé H. Š. dne 16. 3. 2011 vstupuje do řízení o žalobě Centrum Rožmitál pod Třemšínem, poskytovatel sociálních služeb. Toto usnesení odůvodnil městský soud odkazem na § 16 odst. 1 zákona o sociálních službách, podle něhož zemře-li žadatel o příspěvek na péči před pravomocným rozhodnutím o příspěvku, vstupuje do dalšího řízení

pokračování

a nabývá nárok na částky splatné do dne jeho smrti mimo osob blízkých zdravotnické zařízení poskytující sociální služby podle § 52 téhož zákona, pokud bylo uvedeno v žádosti o příspěvek na péči, popřípadě v průběhu řízení ohlášeno podle § 21 odst. 1 písm. d) zákona o sociálních službách jako osoba, která poskytuje pomoc žadateli o příspěvek.

Městský soud v Praze tedy nadále jako s žalobcem jednal s Centrem Rožmitál pod Třemšínem, poskytovatelem sociálních služeb. Rozsudkem ze dne 16. 11. 2011, č. j. 2 Ad 6/2011 - 44, pak shora uvedené rozhodnutí o odvolání zrušil a věc vrátil odvolacímu orgánu k dalšímu řízení.

V odůvodnění tohoto rozsudku městský soud uvedl, že rozhodnutí o příspěvku na péči je přezkoumatelné ve správním soudnictví, což vyplývá z judikatury tohoto soudu i Nejvyššího správního soudu. Na danou věc tak nedopadá § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů České socialistické republiky v sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 114/1988 Sb.“), který vylučuje soudní přezkum rozhodnutí o dávkách sociální péče, a proto nebylo možné žalobu odmítnout podle § 68 písm. e) a § 70 písm. f) soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“). Žalobu nelze odmítnout ani podle § 70 písm. d) s. ř. s., neboť rozhodnutí o příspěvku na péči nelze pod toto ustanovení podřadit.

Dále městský soud uvedl, že posudek posudkové komise ze dne 15. 11. 2010 nebyl vyčerpávající a přesvědčivý. Tento posudek totiž neobsahuje jednotlivé lékařské zprávy a způsob jejich hodnocení při zaujetí závěru o stupni závislosti žadatelky na péči jiné osoby. Dále sice posudek posudkové komise vzal jako jeden ze svých podkladů sociální šetření, avšak k němu nezaujal žádné stanovisko a neuvedl žádný důvod, proč z něho nelze vycházet, ačkoliv závěr sociálního šetření je odlišný od závěru posudkové komise. Taktéž rozhodnutí o odvolání vykazuje nedostatky, neboť jeho odůvodnění odkázalo pouze na posudek posudkové komise ze dne 15. 11. 2010, aniž se zabývalo námitkami uvedenými v odvolání a dalšími důkazy provedenými ve správním řízení, zejména opačným závěrem učiněným při sociálním šetření.

V dalším řízení městský soud zavázal odvolací orgán vypracováním nového posudku, ve kterém se má posudková komise podrobně vyjádřit k zdravotnímu stavu žadatelky a stupni její závislosti na pomoci jiné osoby, podrobně rozepsat jednotlivé lékařské zprávy, z nichž vycházela v posudku ze dne 15. 11. 2010, zaujmout stanovisko k sociálnímu šetření provedenému dne 16. 3. 2010 a podrobně odůvodnit případný jiný posudkový závěr. Při vypracování nového posudku má přitom posudková komise vzít v úvahu, že žadatelka zemřela v zařízení poskytovatele sociálních služeb dne 16. 3. 2011.

Proti tomuto rozsudku podal Krajský úřad Středočeského kraje v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost.

V ní namítl, že podle § 56c písm. a) ve spojení s § 34 zákona č. 114/1988 Sb. jsou ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí o dávkách sociální péče, mezi něž náleží i rozhodnutí o příspěvku na péči. Navíc podkladem pro přiznání příspěvku na péči je posouzení stupně závislosti vydané okresní správou sociálního zabezpečení spočívající v posouzení zdravotního stavu žadatele o dávku. V případě přezkoumání rozhodnutí o příspěvku na péči v odvolacím řízení posuzuje zdravotní stav účastníka Ministerstvo práce

a sociálních věcí. V řízení o příspěvku na péči tedy rozhodují správní orgány pouze na základě posouzení zdravotního stavu účastníka řízení jiným příslušným orgánem a nemají tak žádný prostor pro správní uvážení, které je jediným předmětem soudního přezkumu. Rozhodnutí o příspěvku na péči tedy závisí pouze na posouzení zdravotního stavu osob, a proto je vyloučeno ze soudního přezkumu i podle § 70 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Dále odvolací orgán namítl, že byl napadeným rozsudkem zavázán, aby si od posudkové komise nechal vypracovat nový posudek, ačkoliv ta k němu není v žádném podřízeném vztahu. Takto uložená povinnost je nesplnitelná i z toho důvodu, že krajský úřad nezřizuje posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí a mezi těmito orgány se nejedná ani o smluvní vztah mezi objednatelem a zhotovitelem posudku. Krajský úřad sice může požádat o nové posouzení dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči, avšak nemůže ovlivnit výsledek tohoto posouzení.

Odvolací orgán rovněž namítl, že posudková komise dospěla k závěru o dostatečnosti zdravotnické dokumentace předložené ošetřující lékařkou pro posouzení zdravotního stavu žadatelky a pro přijetí posudkového závěru. Rovněž posudková komise srozumitelně vysvětlila, z jakých lékařských zpráv vycházela a jak je vzala v úvahu při svém posudkovém zhodnocení. Jiné lékařské zprávy nebyly k dispozici ani nebyly žadatelkou v odvolání či žalobě namítány. Městský soud se tedy odchýlil od odvolacích důvodů i žalobních bodů a rozhodl na základě rozšíření žaloby o vlastní, ničím nepodložené, úvahy, které vycházejí pouze z formalistického nazírání na správní řízení.

Podle další stížnostní námitky se při posuzování zdravotního stavu žadatelky nemůže zdravotnická dokumentace ošetřujícího lékaře nacházet ve správním spise správních orgánů, neboť podléhá zvláštnímu režimu nakládání a nahlížení do ní z hlediska zvláštních zákonů. Správní orgány tedy se zdravotnickou dokumentací nedisponují, a proto ji ani nemohly v dané věci hodnotit. V řízení o žalobě bylo navrženo provedení dokazování touto zdravotnickou dokumentací, a to nikoliv pro doplnění správního řízení, nýbrž jako důkaz přezkoumatelnosti posouzení zdravotního stavu žadatelky, který správní orgán nemůže mít ve spise. Tento důkaz však městský soud bez uvedení důvodů neprovedl.

Odvolací orgán také namítl, že sociální šetření není hodnocením zdravotního stavu a pouze zjišťuje schopnost samostatného života osoby v přirozeném sociálním prostředí. Proto jen dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žadatele podložený lékařskými zprávami a vyhodnocený posudkovým lékařem je podkladem pro rozhodnutí o stupni závislosti na pomoci jiné osoby. Rovněž z § 25 odst. 3 a 4 zákona o sociálních službách vyplývá, že sociální šetření provedené pracovníky obce je pouze podkladem pro posouzení stupně závislosti okresní správou sociálního zabezpečení. Taktéž z důvodové zprávy k zákonu č. 206/2009 Sb. je zřejmé, že sociální šetření je podkladem pro posouzení stupně závislosti úřadem práce, a nikoliv pro rozhodování o příspěvku na péči. Rozhodnutí obce o příspěvku na péči vychází z posouzení stupně závislosti okresní správou sociálního zabezpečení. Nelze se proto ztotožnit se závěrem městského soudu, že podkladem pro vydání takového rozhodnutí je sociální šetření.

Podle další kasační námitky dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žadatele posuzuje pro účely odvolání proti rozhodnutí o příspěvku na péči Ministerstvo práce a

pokračování

sociálních věcí na žádost krajského úřadu. Posudková komise tohoto ministerstva přitom vzala v úvahu i výsledky sociálního šetření, které byly podkladem jejího posudku ze dne 15. 11. 2010. V něm se posudková komise vypořádala i s lékařskými nálezy, se zvládanými úkony žadatelky i s jejími odvolacími námitkami. Zdravotní stav žadatelky byl proto zjištěn v souladu se zákonem.

Odvolací orgán také namítl, že posouzení dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pro určení stupně závislosti je veřejnou listinou, která potvrzuje pravdivost toho, co je v ní obsaženo. Důkazní břemeno proto spočívá na tom, kdo tvrdí nepravdivost této listiny. S tímto tvrzením uplatněným v řízení o žalobě se však městský soud nikterak nevypořádal.

Rovněž tak odvolací orgán namítl, že výrok o posouzení stupně závislosti učiněný posudkovou komisí nemohl přezkoumat, neboť ten je z jeho diskreční pravomoci vyloučen, a to jak z odborného hlediska, tak i z výše uvedené presumpce správnosti tohoto úkonu.

Konečně odvolací orgán namítl, že předmětem soudního přezkumu je pouze konkrétní rozhodnutí správního orgánu, a nikoliv jeho podklad, kterým bylo v dané věci odborné posouzení stupně závislosti. Předmětem přezkumu postupu správního orgánu soudem tak může být pouze to, zda byly ve správním řízení získány patřičné podklady, mezi něž náleží i posouzení zdravotního stavu posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí.

Podle odvolacího orgánu tak bylo ve správním řízení postupováno v souladu se zákonem. Proto Krajský úřad Středočeského kraje navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2011, č. j. 2 Ad 6/2011 - 44, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Vzhledem k tomu, že s účinností od 1. 1. 2012 přešla na základě zákona č. 366/2011 Sb. působnost krajských úřadů rozhodovat o odvolání ve věcech příspěvku na péči na Ministerstvo práce a sociálních věcí, stalo se tímto dnem ministerstvo procesním nástupcem žalovaných krajských úřadů v soudních řízeních v těchto věcech, jak vyplývá z § 69 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle kterého je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. V řízení o kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud bude nadále jednat jako se žalovaným a stěžovatelem namísto Krajského úřadu Středočeského kraje s Ministerstvem práce a sociálních věcí.

Toto ministerstvo se plně ztotožnilo s argumentací svého právního předchůdce uvedenou v kasační stížnosti.

Žalobce Centrum Rožmitál pod Třemšínem, poskytovatel sociálních služeb, se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Rozhodnutí o příspěvku na péči podléhá soudnímu přezkumu, jak vyplývá z ustálené judikatury správních soudů, z níž lze zmínit zejména rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 6. 1. 2010, č. j. 3 Ads 110/2009 - 49, který byl publikován pod č. 2018/2010 Sb. NSS.

V usnesení ze dne 1. 4. 2014, č. j. 4 Ads 32/2012 - 50, dále rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že zemře-li fyzická osoba po právní moci rozhodnutí správního orgánu o příspěvku na péči, přechází její tvrzený nárok, a s tím i účastenství v řízení ve správním soudnictví na osoby uvedené v § 16 odst. 1 zákona o sociálních službách. Soud pak ve správním soudnictví posoudí a za přiměřeného použití § 107 občanského soudního řádu rozhodne podle jeho druhého odstavce o tom, zda a kdo je právním nástupcem zemřelého žalobce podle § 16 odst. 1 zákona o sociálních službách a s kým bude pokračovat v řízení.

Uvedenou otázkou se rozšířený senát zabýval v nyní projednávané věci, kterou mu čtvrtý senát postoupil usnesením ze dne 29. 8. 2012, č. j. 4 Ads 32/2012 - 30. Po vrácení věci rozšířeným senátem ji lze meritorně projednat a rozhodnout o ní, neboť nyní je nepochybné, že žalobou napadené rozhodnutí není vyloučeno ze soudního přezkumu a že účastenství ve správním soudnictví skutečně přešlo na Centrum Rožmitál pod Třemšínem, poskytovatele sociálních služeb, jak správně dovodil městský soud.

Proto Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Právní předchůdce stěžovatele v kasační stížnosti především polemizoval se závěrem městského soudu o neúplném a nepřesvědčivém posouzení stupně závislosti žadatelky o příspěvek na péči posudkovou komisí.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009 - 63, který lze stejně jako dále zmíněné rozhodnutí téhož soudu vyhledat na www.nssoud.cz, uvedl, že „[p]osudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí je při posuzování stupně závislosti povinna vycházet ve smyslu § 25 odst. 3 zák. o sociálních službách ze zdravotního stavu posuzované osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledků sociálního šetření a zjištění potřeb této osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Na takový posudek, který je v odvolacím řízení rozhodujícím důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Jinak by totiž nemohl být podkladem pro odvolací správní orgán, který z něho vychází. ... Jak již správně zdůraznil krajský soud, právní úprava příspěvku na péči v zákoně o sociálních službách navazuje obsahově na předchozí právní úpravu dávky sociálního zabezpečení - zvýšení důchodu pro bezmocnost, uvedenou v § 70 zák. č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení a v § 2 odst. 1, 2 a 3 vyhl. č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění. I v řízení vedeném podle zmíněných ustanovení byl pro přezkumné řízení soudní vyžadován posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, který byl pro toto řízení důkazem rozhodujícím. Rozhodnutí o nároku na požadovanou dávku bylo totiž - stejně jako v projednávané věci - závislé především na odborném lékařském posouzení, k němuž byla ze zákona povolána právě posudková komise. Ta se vyjadřovala k rozsahu a charakteru pomoci, dohledu, popřípadě ošetřování jinou osobou při úkonech braných tehdy v úvahu pro posouzení stupně bezmocnosti, jakož i k zaujetí posudkových závěrů o bezmocnosti, eventuelně jejím stupni ve smyslu § 2 výše již uvedené vyhlášky, třebaže v oblasti

pokračování

rozhodování o těchto zákonných nárocích šlo především o pojmy právní. Posudek této komise soud hodnotil jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v procesních soudních předpisech, nicméně se zřetelem k mimořádnému významu posudků v tomto řízení, nevzbuzoval-li takový posudek z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti žádnou pochybnost, a nebyly-li tu ani jiné skutečnosti nebo důkazy, jimiž by správnost posudku mohla být zpochybněna, býval takový posudek zpravidla v řízení důkazem stěžejním. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tyto požadavky musí být kladeny též na posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, byť je vyžadován nikoliv pro účely řízení soudního, ale pro účely odvolacího řízení správního ve smyslu § 28 odst. 2 zák. o sociálních službách a § 4 zák. č. 582/1991 Sb. I správní orgán musí totiž vycházet z posudku, který obsahuje nejen výrok, ale který musí být řádně a přesvědčivě odůvodněn s odkazem na doložený nálezný ošetřujícího lékaře, výsledek sociálního šetření, výsledek funkčních vyšetření a výsledek vlastního vyšetření posuzujícího lékaře či posuzujících lékařů.“

V dalším rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j 6 Ads 17/2013 - 25, Nejvyšší správní soud dovodil, že v řízení o nároku na příspěvek na péči vedeného podle zákona o sociálních službách je povinností odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud tato postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přeshetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči.

Těmto požadavkům však posudek posudkové komise ze dne 15. 11. 2010, který byl vypracován v nyní projednávané věci, naprosto nevyhovuje, neboť není téměř vůbec odůvodněn.

V jeho závěru posudková komise uvedla, že žadatelka o příspěvek na péči je osobou, která se podle § 8 písm. b) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled jen při 8 úkonech péče o vlastní osobu a 11 úkonech soběstačnosti. Tyto úkony, které žadatelka nezvládá, byly vyjmenovány v příloze posudku. V ní posudková komise uvedla i úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti údajně žadatelkou zvládané, nicméně tento svůj úsudek ve velmi stručně formulovaném posudkovém zhodnocení blíže neobjasnila. Dále posudková komise již toliko konstatovala, že při vypracování vycházela z kompletní zdravotní dokumentace praktického lékaře žadatelky, avšak jednotlivé lékařské nálezy nehodnotila a jen citovala obsah dvou z nich.

Přitom ze sociálního šetření, jež dne 16. 3. 2010 provedl Městský úřad Příbram, vyplývá, že žadatelka je ležící, odkázaná na celodenní péči personálu při mytí, jídle, koupání, úklidu i oblékání, do sprchy ji personál vozí na invalidním vozíku a nezvládá nebo zvládá s pomocí anebo s dohledem 35 úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Podle výsledku tohoto sociálního šetření byla tedy žadatelka ve smyslu § 8 písm. d) zákona o sociálních službách závislá na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV (úplná závislost). Tento rozpor mezi závěry sociálního šetření ze dne 16. 3. 2010 a posudku ze dne 15. 11. 2010 však posudková komise neodstranila a vůbec nevysvětlila, proč považuje stanovení stupně závislosti žadatelky Městským úřadem v Příbrami za nesprávné.

Za této situace je nutné považovat posudek posudkové komise za neúplný a nepřesvědčivý, a proto z něho nemohl odvolací orgán vycházet. Městský soud proto nepochybil, když rozhodnutí o odvolání zrušil a právního předchůdce stěžovatele v dalším řízení zavázal vypracováním doplňujícího posudku, v němž posudková komise odstraní uvedené nedostatky předchozího posudku ze dne ze dne 15. 11. 2010.

Ministerstvo práce a sociálních věcí podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, posuzuje zdravotní stav občanů pro účely odvolacího správního řízení, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení, přičemž za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Odvolací správní orgán je zároveň podle § 3 správního řádu povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Proto v případě neúplného nebo nepřesvědčivého posudku je odvolací správní orgán oprávněn si vyžádat jeho doplnění od posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, ačkoliv ta vůči němu není v žádném podřízeném vztahu. V žalobním řízení žadatelka namítla nesprávné posouzení stupně závislosti posudkovou komisí, takže městský soud se držel v mezích žalobních bodů, když posudek posudkové komise ze dne 15. 11. 2010 označil za nedostatečný. Jeho neúplnost a nepřesvědčivost byla přitom na základě uvedených skutečností naprosto zřejmá, aniž by městský soud musel v žalobním řízení disponovat zdravotní dokumentací žadatelky. Předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí o odvolání, nikoliv posudek posudkové komise ze dne 15. 11. 2010. Nicméně tento posudek představoval stěžejní důkazní prostředek, bez něhož nemohl být učiněn spolehlivý závěr o stupni závislosti žadatelky o příspěvek na péči. Jestliže tedy posudek posudkové komise nebyl téměř vůbec odůvodněn, pak skutkový stav, který vzal odvolací orgán za základ svého rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, které musí být provedeno formou doplnění posudku. Ani se zbývajícimi stížnostními námitkami se proto Nejvyšší správní soud nemohl ztotožnit.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšný žalovaný nemá na náhradu nákladů řízení právo ani mu taková náhrada ve věcech sociální péče nepřísluší a žalobci žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu